

kommer der ogsaa i § 2 og § 3 nogle selvfølgelige Ændringer frem, nemlig ogsaa dér en Ændring fra 1. til 15. Marts og fra 1. September til 15. September med Hensyn til Rente- og Afdragsterminerne. Endvidere er der i § 7 gjort en ringe Ændring. Denne Paragraf 7 bestemte, at Statskassen skulde udrede Udgiften ved Udfærdigelsen af Statsobligationerne. Der er kun nævnt akkurat dette „Udfærdigelse af Statsobligationerne“, men der kan ogsaa være Udgifter til Interimsbeviser og nogle andre Smaaudgifter, ligesom der altsaa kan blive Tale om et ganske lille Rentetab for Tiden fra de af mig nævnte Dage. Jeg har derfor ment det rigtigt, at der kommer til at staa, at Udgiften ved Statsobligationernes Udfærdigelse som i øvrigt ved Laanets Optagelse udredes af Statskassen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det ikke her drejer sig om nogen Provision eller lignende, det er kun disse ganske faa Omkostninger, som gælder et ringe Beløb, der her er Tale om. Endelig er der tilføjet en § 8, hvorefter Loven straks kan træde i Kraft. Maaske er dette uforløst, men skade kan det i alt Fald ikke.

Jeg skylder at gøre opmærksom paa, at i den Skrivelse, som er indgaaet fra Nationalbanken til Finansministeriet, hedder det i sidste Punktum saaledes: „I øvrigt er Vilkaarene trods de voksende Krav til Pengemarkedet uforandrede“. „I øvrigt“ gaar kun ud paa, at 1. Marts er rettet til 15. Marts o. s. v. Men Nationalbanken har paa alle Bankernes Vegne ment at burde tilføje disse Ord: „Trods de voksende Krav til Pengemarkedet“. Jeg skal ikke uddybe dette. Jeg mener, at der heri i en mild Form er sagt en ganske stærk Ting, men jeg anser det ikke for rigtigt at dvæle yderligere derved.

Jeg skal kun sluttelig udtale, at jeg meget indtrængende maa anbefale, at Lovforslaget hurtigst muligt og i alt Fald inden Udløbet af Finansaaret gøres færdigt fra Landstingets og dernæst fra Folketingets Side. Statslaanet er nødvendigt for, at en Regering med Ansvar kan lede Statens Forretninger, nødvendig til Statshusholdningens Førelse, og det maa haabes, at det høje Landsting nu vil forstaa, at Tiden neppe er inde til at fortsætte eller uddybe Striden om et finansielt Anliggende af denne Beskaffenhed.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Derefter har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte to Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Brændselsloven.*

I to Aar har en stor og omfattende Lov om Fremskaffelse af indenlandsk Brændselsmateriale haft Gyldighed. Denne Lov forvaltes af et Nævn, hvortil Rigsdagen har valgt Medlemmer, og dette Nævn har til Indenrigsministeriet fremsendt en enstemmig Indstilling om at søge Loven forlænget til at gælde ogsaa for det kommende Finansaar. Ministeriet har efter Modtagelsen af denne Indstilling anmodet Brændselsnævnet om at udtale sig nærmere om Begrundelsen for Ønsket om Lovens Forlængelse, og en Skrivelse er tilgaaet Ministeriet, som er trykt som Bilag 4 til Forslaget. Det fremgaar heraf, at man ønsker Loven forlænget af Hensyn til de danske Skove, hvis Kaar menes bedst regulerede under de Forhold, som nu i to Aar har været til Stede, og der henpeges paa den Kendsgerning, „at man fra Industriens Side endog nærer Frygt for Indtrædelse af Brændselsmangel til næste Vinter“. Idet jeg citerer disse Ord, vil jeg gerne benytte Lejligheden til her paa ny — hvilket ofte er sket, men uden at det synes at have gjort noget væsentligt Indtryk paa Befolkningen — at gøre opmærksom paa, at vore Brændselsforhold, saa langt fra at være blevet gunstigere efter Krigen Ophør ved Vaabenstilstandens Indtræden, tværtimod er blevet ringere end tidligere, idet der Maaned efter Maaned tæres paa de sparsomme Reservebeholdninger, som det er lykkedes os at tilvejebringe under Krigen, tæres paa dem, fordi Tilførslerne fra Tyskland er gaaet omtrent i Staa, og fordi Tilførslerne fra England har været Genstand for Usikkerhed paa Grund af forskellige Forhold, blandt andet Arbejdsforhold. Den samlede Indførsel kan derfor ikke dække det Forbrug, som Uge for Uge er nødvendigt, og Reservebeholdningerne maa saaledes gaa ned. Det er derfor nødvendigt paa ny at gentage, at de forskellige Foranstaltninger, som tilsigter at fremme Sparsommelighed med Brændselsmaterialerne, ogsaa under deres Anvendelse til Udvikling af Lys, er en uomgængelig Nødvendighed.

Det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte, gaar ganske kort ud paa at forlænge Loven for det kommende Finansaar, og jeg fremsætter det for det høje Ting med den Anbefaling, som ogsaa ligger i Brændselsnævnets enstemmige Indstilling.

Jeg beder om at maatte benytte denne Lejlighed til at udtale mig om en anden af de store Produktionslove, som Krigen